

דף פרפראות יום כיפור

לזווג הגון: דוד בן אורה נ"י | להצלחת: יעקב בן אורה הי"ו - אושרית בת חנה תחי'

לרפואת: אורן בן דבורה הי"ו | לעילוי נשמת: אליהו (אלי) פרטוש בן עזיזה ז"ל

"סלח נא לעוון העם הזה כגודל חסדך"

בתפילות יום הכיפורים אנו מזכירים את מליצת הזכות שלימד משה בעד ישראל: "סלח נא לעוון העם הזה כגודל חסדך, וכאשר נשאת לעם הזה ממצרים ועד הנה". פסוק זה נאמר לאחר חטא המרגלים, כאשר נגזרה כליה על עם ישראל ומשה עמד בתפילה לפני ה' ופעל לרצות את הבורא שיסלח לעם ישראל. הקב"ה נתרצה לתפילותיו של משה: "ויאמר ה' סלחתי כדברך". וצריך להבין: אם נדרשת כאן סגוריה בעד החוטאים, טוב ויפה שמבקשים מהקב"ה "סלח נא... כגודל חסדך", אולם מה מקום יש להזכיר את כל הסליחות שכבר נסלחו לישראל מאז יציאתם ממצרים ועד עתה, אולי אפילו תתעורר בכך קטגוריה שהקב"ה סלח להם כל כך הרבה והם עדיין ממשיכים לחטוא?

הוא עזב את החנות בבושט פנים. כמה התחנן לשמעון, בעל המכולת, שייתן לו עוד אוכל בהקפה. אולם שמעון, ככל שרצה לעזור, הסביר שהוא לא יכול להקיף בלי גבול. בשלב מסוים הוא חייב לקבל לפחות חלק מהחוב כדי שיוכל להמשיך ולתת לו בהקפה. שנה שלמה עברה. שמעון וצדוק נפגשו לשיחת רעים, במהלכה העלו נקודות המשותפות לעבודתם, שכן צדוק זה - אף הוא בעל מכולת. השיחה התגלגלה ואז עלה שמו של חיים, המסכן שמתגלגל ממקום עבודה אחד לשני ואינו מצליח להביא פרנסה לביתו. "אין לי מושג איך הוא ממשיך לחיות", הפטיר שמעון. "מה זאת אומרת?" התפלא צדוק, "אני מעניק לו מדי שבוע מצרכים בהקפה". "ואיך חושש?" עכשיו היה תורו של שמעון להתפלא. "לפני כשנה סירבתי להעניק לו יותר בהקפה משום ששלושה חודשים לא שילם לי. מאז באמת לא ראיתי אותו שוב. אתה כבר שנה שלמה נותן לו בהקפה". "אני רואה מה הוא קונה", שטח צדוק את משנתו, "הוא לא מגיע לקנות מותרות ותפנוקים. בסל הקניות השבועי שלו אין שוקולד, אפילו לא לכבוד שבת. בסך הכל הוא קונה מינימום שבמינימום - לחם וחלב, מעט מוצרי חלב בסיסיים, תפוחי אדמה ובצלים וגריסים". מדובר פה באוכל של משפחה שלמה. אין לי לב להפסיק לתת לו בהקפה. אם לא יהיה מי שייתן לו גם את זה - מה יעשו הוא ומשפחתו? יגועו ברעב?! "חוץ מזה, יש לי פה גם שיקול כלכלי קטן. תראה מה קרה אצלך: הפסקת לתת לו בהקפה ויותר לא ראית אותו... חוב של שלושה חודשים אבד בתהום הנשייה. "אצלי אמנם מדובר בשנה שלמה שהוא לא משלם", צדוק לקח נשימה ארוכה מהנאום הקטן שלו, "אבל פה ושם הוא מגיע עם כמה שקלים שהוא מצליח להשיג. ביום שירווח לו - אני בטוח שהוא יבוא וישלם את החוב שרשום בפנקסים ולא הולך לשום מקום".

בספר 'אלף המגן' הביא משל נפלא זה לבאר את התפילה שהתפלל משה רבנו ובה הזכיר את כל ה"חובות" שנמחלו להם לישראל: קודם כל, ביקש משה, "סלח נא לעם הזה כגודל חסדך" לא מדובר כאן במותרות. מה שהם מבקשים זה המינימום הנדרש - בריאות, פרנסה, בתים איתנים וילדים טובים. בלי זה אין קיום וישוב הדעת ליהודי. מלבד זאת, ריבונו של עולם, אם אחרי כל החסדים והניסים שעשית עמנו ממצרים ועד הנה, כעת תפסיק לתת לנו ב'הקפה' לא תסכים גם בשנה זו להתפייס עמנו ולסלוח לנו הרי כל מה שכבר נתת לנו עד עתה ילך לאיבוד ושוב לא תראה, כביכול, פרוטה. אם כן, חנון המרבה לסלות, כדאי לך לסלוח לבניך אהוביך, ככה תהיה להם הזדמנות נוספת לתקן ו'להחזיר לך את החוב'. (במחשבה תחילה)

"דברי עוונות גברו מני פשעינו אתה תכפרם" (תהלים סה, ד)

באחת הפעמים שהמליץ הגה"ק רבי שלמה קלוגר מברודי טוב על ישראל, שאל על הפסוק בתהלים: "דברי עוונות גברו מני", וכי מה שייך לומר "דברי" על עוונות, הן לא מדובר רק בעוונות התלויים בפה. וביאר על פי דברי המדרש (פתיחה לאיכה רבה, ל): "ארבעה מלכים היו, מה שתבע זה לא תבע זה. ואלו הן: דוד ואסא ויהושפט וחזקיהו. דוד אמר 'ארדוף אויבי ואשיגם'... עמד אסא ואמר 'אני אין בי כוח להרוג להם, אלא אני רודף אותם ואתה עושה (- הורג בהם)'... עמד יהושפט ואמר 'אני אין בי כוח לא להרוג ולא לרדוף, אלא אני אומר שירה ואתה עושה'... עמד חזקיהו ואמר 'אני אין בי כוח לא להרוג ולא לרדוף ולא לומר שירה, אלא אני ישן על מיטתי ואתה עושה'..."

דורנו כה חלוש הוא - המליץ הגר"ש קלוגר בעד כל קהל ישראל - עד ש"דברי עוונות", אפילו להתוודות בפה על מה שחטאנו "גברו מני", אין בנו כוח אפילו להתוודות. לכן מבקשים אנו ריבונו של עולם: "פשעינו - אתה תכפרם" ... (במחשבה תחילה)

"כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו" (ויקרא טז, ל)

"אמר רבי עקיבא: אשריכם ישראל, לפני מי אתם מיטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים. שנאמר 'וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם'" (יומא פרק ח, משנה ט). הרה"ק רבי שמואל אליהו מזוואלין ביאר את לשון הפסוק "כי ביום הזה יכפר עליכם" על פי דברי חז"ל ש'כפרה' היא מלשון קינוח וניקוי. והנה דרך העולם היא שהמשרתת או האומנת הרוחצת את הילד ומנקה אותו לאחר שטינף את עצמו, מנקה אותו בכוח ומקרצפת ומשפשפת עד שביהיק עורו. אין היא מרחמת על בכיו של הילד, שכן היא חפצה רק בהשגת המטרה שיהיה נקי. אולם כאשר אמו של הילד היא זו שרוחצת אותו, אף שלא תשאיר אותו אפילו עם מעט לכלוך, עם כל זאת היא דואגת למרק את בשרו בעדינות רבה, משגיחה שלא יכאב לו ולא יצטער תוך כדי הניקוי. על כך התבטא רבי עקיבא בשבחם של ישראל: "לפני מי אתם מיטהרין ומי מטהר אתכם", מאחר ש"אביכם שבשמים" הוא המטהר אתכם מכל לכלוך ופגם, הרי שהוא יעשה זאת כמו אם המנקה את פעוטה, בעדינות רבה ובלי לגרום לכם ייסורים. (במחשבה תחילה)

"בכולהו איחרטנא בהון"

רבינו הרמח"ל רבי משה חיים לוצאטו זצוק"ל שואל בספרו מסילת ישרים כיצד מועילה התשובה לאדם אחרי שכבר חטא וזו לשונו: "והנה באמת איך יתקן האדם את אשר עיוות והרי החטא כבר נעשה? הרי שרצח האדם את חברו, איך יוכל לתקן הדבר הזה? היוכל להסיר המעשה העשוי מן המציאות? ומסביר בהמשך שזה בעצם כמו בהתרת נדרים שהאדם שרוצה להתיר את נדרו חייב להביא לחכם "פתח" כלומר סיבה שאם היה יודע אותו מלכתחילה לא היה נודר, ואז החכם עוקר את הנדר למפרע כיוון שנתברר כאילו נדר בטעות, כך מסביר הרמח"ל שכשאדם שב בתשובה ומתחרט באמת על חטאו ומתברר למפרע שאם היה יודע אז מה שידוע היום לא היה חוטא, ולכן נעקר החטא למפרע כאילו לא חטא כלל! וע"כ אנו פותחים את יום הכיפורים בתפילת "כל נדרי" ומסיימים בפסוק: "ונסלח לכל עדת בני ישראל ולגר הגר בתוכם כי לכל העם בשגגה" שתחשב לנו עקירת הרצון כעקירת הנדר ויתכפר לנו.

"שלא יצטרכו עמך בית ישראל"

אמר הרה"ק מבורשא שהשטן מביא לפני בית הדין של מעלה יהודי חוטא ומבקש להענישו. מה עושה המליץ שאין ביכולתו להכחיש שאכן הראשון חטא? הולך ומביא יהודי אחר, גרוע יותר מהחוטא הראשון וטוען בפני בית דין של מעלה שלא ראוי לקרוא לראשון חוטא, שהרי יחסית לשני הוא צדיק. לאחר מכן הוא מביא יהודים נוספים שכל אחד גרוע יותר מחברו וכך פוטר אחד אחד מדין שמים. כאשר הוא מגיע ליהודי החוטא שבכולם, הרי הוא מעמיד אותו לעומת גוי כלשהו, ויהודי לעומת גוי בוודאי הינו צדיק. כך מציל המליץ בשמי רום יהודים מדין של מעלה. סיים הרה"ק מבורשא לבאר על פי זה תפילתו של הכהן הגדול ביום הכיפורים: "לא יצטרכו עמך בית ישראל זה לזה ולא לעם אחר" ... (במחשבה תחילה)

"ותשובה ותפילה וצדקה"

"ותפילה, ותשובה, וצדקה, מעבירין את רוע הגזירה". ואכן הצדקה והחסד הם מן הדברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה, מלבד הקרן הקיימת לו לעולם הבא. זכאי הוא בזכותם לשנה טובה ומבורכת! אבל השאלה הנשאלת היא: תפילה ותשובה, ניחא. אפשר לקיימן מיד, בו במקום, גם ביום הכיפורים, ולהעביר את רוע הגזירה. אבל צדקה הרי הכסף הוא מוקצה, היא תאלץ להמתין עד לצאת היום הקדוש. ומה יהיה בינתיים? אולם יש לדעת כי זו טעות מרה וגורלית! טעות לחשוב, שהצדקה נעשית בפרוטות ושקלים בלבד! לא ולא! חיוך לשני, הוא צדקה. התעניינות כנה בשלומו, ויתור פעוט (כגון על מקום ישיבה, על מחזור תפילה, על פתיחת ההיכל, על עליה לתורה!!) הוא צדקה וחסד בל יתואר! וטעות לחשוב שצדקה וחסד הם רק לעניים ואביונים. גם לעשיר ולנכבד, גם לשכן ולשותף, גם לאחים ולאחיות, בין אבות לבנים. מילה טובה, חיוך קורן, עידוד ומחמאה והעברנו את רוע הגזירה.

"ביום צום כיפור יחתמון"

מעשה בכפרי אחד ששם פעמיו ללכת לעיר הגדלה. הלך והלך והדרך נראתה בעיניו מתמשכת עד אין סוף. פגש הכפרי באיכר שבא לקראתו. פנה אליו הכפרי שואל: אמור נא לי בעוד כמה זמן אגיע לעיר? איני יודע, השיב האיכר. המשיך הכפרי בדרכו והנה שומע הוא את קולו של האיכר: בעוד כשעה תגיע לעיר! תמה הכפרי: זאת מנין לך? והרי רק לפני רגע אמרת שאינך יודע. השיב לו האיכר: אכן כן, כאשר שאלת אותי מתי תגיע לעיר לא ידעתי מה הוא קצב הליכתך, מהירה או איטית, על כן השבתי שאיני יודע. אולם עכשיו כאשר ראיתי כיצד אתה צועד יכולתי להעריך כי בעוד שעה תגיע לעיר.

כן הוא גם הנמשל, האדם שב בתשובה בראש השנה אלא שאז עדין קשה לאמוד את דרכו האם יתמיד במעשיו הטובים ולא ישוב לדרכו הרעה חלילה... על כן גזר הדין לא נחתם אלא לאחר עשרת ימי תשובה כאשר מגיע היום הקדוש, יום הכיפורים, וכבר נראה כי אדם זה יתמיד בהנהגותיו הטובות, על כן מן הראוי לחותמו לחיים טובים.

"מי שענה לאברהם אבינו בהר המוריה הוא יעננו"

שואל הגאון מאוסטרובצה: מה התפלל אברהם אבינו בשעת העקידה שעל זה אנו מבקשים שמי שענה לו אז יענה לנו גם עכשיו? אומר הרב מאוסטרובצה: אמנם יתכן כי ידוע שאברהם אבינו היה מזהיר את בני דורו שימנעו מלעבוד עבודה זרה או להעביר באש את בניהם ובנותיהם למולך, כי בימיו היה פרוץ מאד העניין הזה. ועכשיו ציווהו ה' יתברך לשחוט את בנו. חשש אברהם שמא ילעגו לו האנשים באמרם הלא גם אתה שוחט את בנך לאלוקיך, וזה היה ניסיון העקידה. ועל זה התפלל אברהם אל ה' שלא יהיה לשחוק בפי הבריות. ואכן, שייכת פה הלשון מי שענה לאברהם אבינו בהר המוריה הוא יעננו.

"ברוך אתה ה' מלך מוחל וסולח לעוונותינו"

שאל רבי ישראל מרוז'ין זצ"ל: לכאורה צ"ב איך אנו חותמים ברכה זו עם שם ה', והרי יש חשש שמא ח"ו לא יסלח השי"ת על העוונות, וא"כ נמצא שברכנו ברכה לבטלה? והשיב, למה הדבר דומה? לאב שיש לו בן חביב עליו מאוד ויש לאב תענוג להשתעשע עם הבן, והיה ביד האב תפוח גדול ויפה והיה מציע את התפוח לבן, וכשהיה הבן מושיט ידו לקחת את התפוח, חוזר בו האב ומשיב ידו. ככה עשה האב כמה פעמים, כדי להשתעשע עם בנו. אך הבן שהיה פיקח קם ובירך: ברוך את ה'... בורא פרי העץ!! ואז היה האב מוכרח לתת לו את התפוח, כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה. כמו כן אנחנו מברכים ביוה"כ "ברוך אתה ה' מלך מוחל וסולח" וכו', כדי שהשי"ת ודאי שימחל לנו על עוונותינו, כדי שלא יהיה ברכה לבטלה... (טעמי המנהגים)

"אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים... מה מקווה מטהר הטמאים כך הקב"ה מטהר את ישראל"

בביאור הדמיון בין טהרת ישראל בתשובה לטהרת מקוה י"ל, דהנה הטמא יוכל להיטהר במקווה רק כשיבוא ויכנס לתוכו, שאז נעשה טהור, אבל אם ימתין שהמים יבואו אליו אזי יעמוד בטומאתו לעולם, כן בטהרת ישראל, כמ"ש "שובו אלי ואשובה אליכם", שהרצון והתחלת התשובה צריכים להיות מצד ישראל, ואם מראים הם שחפצים להיטהר ולשוב, ושבים בכל ליבם קודם כניסת היום הקדוש, אז הבא ליטהר מסייעים לו מן השמים וע"ז נאמר שעיצומו של יום מכפר. (כתב סופר)

בינונים תלויים ועומדים...

העבודה שלנו עכשיו היא עבודה קשה, עבודה של תשובה, הגמרא אומרת שבימים אלו זה זמן של החזרה בתשובה של הבינוניים, כי מי שזכויותיו מרובים כבר נגזר עליו בראש השנה לחיים, ומי שחובותיו מרובים כבר נגזר עליו מיתה. אך בינוניים אלה שמחציתם זכויות ומחציתם חובות תלויים ועומדים עד יום הכיפורים אם למיתה או לחיים.

הקשה ר' איצ'לה בלאזר: ומה הבעיה בכך? אם חסר לו רק כדי שיהיה לו רוב זכויות ובשביל זה עד יום הכיפורים תולה לו? א"כ, שיעשה עוד מצווה אחת ויטה את המאזניים לצד הזכות, מדוע עליו להיות תלוי ועומד עד לאחר יום הכיפורים?

התירוץ הוא: כי הרעיון מוטעה ביסודו. ראש השנה כבר חלף לו, אנו עומדים בשנה חדשה ובשנה חדשה החשבון של היום לא יוכל להשלים את החשבון של השנה הקודמת. על המצוות והעברות שעשיתי אני כעת לא יכול להוסיף, אני יכול להתחיל עם מצוות חדשות. הדבר היחידי שאני כן יכול לעשות עכשיו, היא תשובה. לתשובה יש כוח אדיר יותר ממצוות. איננו מבינים כיצד זה פועל, אבל תשובה יש בכוחה להכריע את כל החמישים אחוז עברות שהיו לאדם, זוהי המתנה שהקב"ה נתן לנו.

"לפני ה' תטהרו"

אמר ה"י שמח משה" זצ"ל: אדם שנשפך לו מעט רוטב על מכנסיו והכתימם, לא יצא לרחוב לפני שינסה להעביר את הכתם במעט מים. ואם הוא יוזמן לאירוע מכובד הרי שהוא ישפשף את הבגד היטב, עד שהכתם כמעט ולא יראה. אך אם יוזמן לבית המלך, בעניין שעבורו הוא חיים או מוות - ודאי ימסור את הבגד למכבסה מעולה, עד שלא יישאר רושם מהכתם כלל וזהו "לפני ה' תטהרו!" יש לטהר את הלב מכל וכל, לפני שבאים אל המלך! אבל מי יכול להיטהר לחלוטין? איה המכבסה שתכבס כך את ליבנו? הרי לנו בשורה נפלאה: הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו מוכן לטהרנו: "כי ביום הזה יכפר עליכם, לטהר אתכם מכל חטאותיכם" הוא עצמו מוכן לטהרנו, כדי שנוכל לבוא לפניו, להתייצב בפניו. הבה נעשה מאמץ לתיקון המעשים מצדנו, נמסור את ליבנו לבוראנו, והוא ברחמיו יטהרנו.

"אנו מתירים להתפלל עם העבריינים"

אמר ה"בן איש חי", אין לך אדם שאין לו שעה, אפילו הרשע הכי גדול יש לו הרהורי תשובה אמתיים. לכן גם העבריינים מתפללים עם הציבור. פעם אחת פגשו אנשים את הגאון רבי חיים חזקיהו מדיני זצ"ל בעל השדי חמד, הולך בדרך כחום היום, שאלו אותו: "לאן פניו של רבינו מועדות?" השיב: "לקיים מצות ביקור חולים". שאלוהו: "מי הוא החולה?" נקב בשמו. נחרדו השואלים ואמרו: "הן עבריין הוא, אל ירבו כמותו בישראל". העיר להם רבי חזקיהו: "ראשית, נאמר שאפילו פושעי ישראל מלאים מצוות כרימון". ושנית, לא את החולה בלבד אנו הולכים לבקר אלא גם את השכינה, המרחפת על מיטת החולה... "חברו אליו האנשים והלכו עמו. כשראה אותם החולה, התאווש וישב על המיטה מפני הכבוד. לא עברו ימים מועטים והאיש התהלך ברחובות העיר, ומאז חזר בתשובה שלימה.

רגע לפני שמבקשים סליחה!

יהודי אחד מהעיר הגדולה הגיע לכפר מרוחק כשבאמתחתו צרור כסף גדול. בדרכו ראה אדם שנראה ירא שמים, עם תפילין על ראשו. פנה אליו ואמר: "באתי מדרך רחוקה, באמתחתי צרור כסף גדול, אין ביכולתי לשאת אותו איתי כרגע, האם תוכל לשמור לי עליו למספר ימים עד שאשוב משליחותי?" "בשמחה" השיב האיש ולקח את צרור הכסף אל ביתו. לאחר מספר ימים שב היהודי אל ביתו של האיש כדי לקחת את פקדונו, נקש על דלת ביתו וביקש את פקדונו. "אני לא יודע על מה אתה מדבר" השיב האיש, "פעם ראשונה שאני רואה אותך" וסגר בפניו את הדלת. נקש היהודי על הדלת בשנית ואמר: "הרי נפגשנו אתה ואני במרכז הכפר לפני מספר ימים, חבשת תפילין על ראשך, איך אתה אומר שאתה לא מכיר אותי?" "אדוני, אתה מפריע למנוחת הצהריים שלי, עזוב את המקום, לי לא הבאת כלום" השיב האיש ונעל את דלת ביתו. פנה היהודי אל בית הכנסת של הכפר והחל לבכות לקב"ה: "בורא עולם, אני הפקדתי את הכסף בידיים שלך, לא בידיים של האיש הזה, ראיתי אותו עם תפילין על ראשו, סמכתי על התפילין שבראשו, סמכתי עליך, אני תובע את הכסף ממך". תוך כדי בכיות נרדם היהודי וחלם חלום. בחלומו הגיע אליו אליהו הנביא ואמר לו: "דמעוּתִיךָ עָשׂו רַעַשׁ בַּשָּׁמַיִם, הַתְּבִיעָה שֶׁלְךָ עַל בּוֹרָא עוֹלָם זַעְזַעָה אֶת הָעוֹלָמוֹת. הוֹתֵר לִי לְבוֹא אֵלֶיךָ וְלוֹמַר לְךָ שֶׁמַּחֵר הָאִישׁ הַזֶּה יוֹצֵא מִבֵּיתוֹ בְּשַׁעָה עֶשֶׂר בְּבוֹקֵר, לְךָ לְאִשְׁתּוֹ וְאִמּוֹר לֵה שְׁבַעֲלָה הַיּוֹדֵה שֶׁלֶקַח מִמֶּךָ אֶת הַכֶּסֶף, וְהַסִּימֵן לְכֶךָ הוּא שֶׁהַשְּׁנָה בְּלֵיל הַסֵּדֵר אֲכַלְתֶּם חֶמֶץ וּבִיּוֹם הַכִּיפּוּרִים אֲכַלְתֶּם בְּבֵיתְכֶם לְשׁוֹבַע..." למחרת קם היהודי משנתו, פסע את ביתו של האיש ואמר לאשתו את הסימנים, נבהלה האישה מדברי האיש והביאה לו את הכסף... שמח האיש וחזר לעירו... (מדרש)

שאלו חז"ל: "מדוע אליהו הנביא נתן ליהודי את שני הסימנים הללו ולא סימנים אחרים?" והם השיבו: "אליהו הנביא הביא ליהודי דווקא את הסימנים הללו כדי לומר - השניים הללו הגיעו לאכול חמץ בפסח ולאכול ביום הכיפורים כי הם מקולקלים במצוות שבין אדם לחברו - שכל המקולקל במצוות שבין אדם לחברו ידוע שיכול להגיע לכל האיסורים שבתורה..." "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו" (ויקרא טז, ל') אמרו המפרשים: "אם אתה רוצה להיטהר ביום הזה, לצאת לבן כשגל, לפני שאתה מגיע אל הקב"ה לבקש סליחה - "לפני ה'" - "תטהרו" - תטהר עצמך במצוות שבין אדם לחברו. אם אתה רוצה לבדוק אם אדם יר"ש, בדוק אותו במצוות שבין אדם לחברו, שם אדם נמדד. אם אנו רוצים כפרה ביום הכיפורים, אנו צריכים להקפיד על כבוד הזולת, להיות ישרים, לסלוח, לוותר, לא להקפיד יתר על המידה, לעזור - לראות את האחר כבן של מלך. לפני שאנו מבקשים סליחה מבורא עולם נבקש סליחה מבניו, לא נקפיד, נתפייס ונסלח אף אנו, כך נזכה לחתימה טובה, חתימתו של המלך, חתימה לשנה טובה ומבורכת בכל מכל כל... (רונן קרתא)

"היום תאמצו"

בשולחן הטהור של מוצאי יום הכפורים תש"ע ישב הרה"ק מ"שומרי אמונים זיע"א בדבקות ובשמחה, וכך אמר:
אנו מבקשים מהקדוש ברוך הוא בראש השנה "אם כבנים אם כעבדים" ואני מבקש ממך אבינו שבשמים:
"היום תאמצו", אם לא כבנים, לפחות תקבל אותנו כבנים מאומצים!!

נקודה למחשבה

"פתח לנו שער בעת נעילת שער" - המגיד מלובלין המשיל משל הממחיש לנו את המצב בו אנו נמצאים קודם תפילת הנעילה: מעשה בצייד אחד שתעה בלכתו ביער והוא כולו חרד, והנה לפתע הוא שומע משהו מתנועע בין העצים, כמובן שקשתו דרוכה בידו מהפחד שמא זהו אריה או חיות טורפות אחרות. שיגר חץ לעבר אותו המקום אך דבר לא זז, אט אט התקרבו ונוכח לדעת כי היה זה שיח יבש, אך לפתע שמע שוב קולות והפעם מאחוריו, במהירות הבזק שיגר חץ נוסף שתעה בין העצים, היה זה כנראה רשרוש העלים. מרוב פחד על כל רשרוש קטן שלח חץ נוסף, ולאחר זמן נוכח לדעת שנותר בידו חץ אחד בלבד! ואז לפתע נשמעה שאגת אריה מקפיאת דם. אריה נמצא בסביבה!! לבו פועם בחוזקה הוא מחזיק את הקשת בידו ויודע כמה צריך להיזהר, כי בחץ זה תלויים כל חייו.

הנמשל הוא: ארבעים ימי הרחמים נמצאים מאחורינו, ימי התשובה עומדים להסתיים, ירינו חיצים, התפללנו ושיווענו, העתרנו והתחננו, אמנם מי יודע האם פגענו ועתה לא נותר בידינו אלא חץ אחד שהוא "תפילת נעילה" שחיינו תלויים בה, ספרי חיים ומתים פתוחים עדיין. עלינו לירות בכל הכח, לכוון ולדקדק במחשבותינו, ולבקוע שערי רקיעים, ולא ליגע לריק!

זוהימה מזוייפת לא עוזה כלום, אז כדאי לא לזייף תשובה כך לא יזויף לנו זוהימה טובה!

הפתגם: אפשר ללמוד על אדם הרבה יותר על פי מה שהוא אומר על אחרים,

מאשר מה שאחרים אומרים עליו!!!

~ גמר חתימה טובה ~